

ŞEHADETİN FAZİLETİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd. Fekâle'nebiyyü salla'llâhu aleyhi ve sellem:

القَاعِدُ عَلَى الصَّلَاةِ كَالْقَانِتِ وَيُكْتَبُ مِنَ الْمُصَلِّينَ
مَنْ حِينَ يَخْرُجُ مِنْ بَيْتِهِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى بَيْتِهِ

(حب. عن عقبه بن عامر)

(El-kàidü ale's-salâti ke'l-kàniti, ve yüktebü mine'l-musallîne min hîni yahrucu min beytihî, hattâ yercia ilâ beytihî)

Sadaka rasûlü'llah, fimâ kâl, ev kemâ kâl.

a. Camide Namazı Bekleyen Kimse

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamber SAS Hazretleri hadis-i şerifinde buyurmuş ki:

القَاعِدُ عَلَى الصَّلَاةِ كَالْقَانِتِ وَيُكْتَبُ مِنَ الْمُصَلِّينَ
مَنْ حِينَ يَخْرُجُ مِنْ بَيْتِهِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى بَيْتِهِ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

(El-kàidü ale's-salâti ke'l-kàniti, ve yüktebü mine'l-musallîne min hîne yahrucu min beytihî, hattâ yercia ilâ beytihî)

“Bir insan, camide oturup namaz için beklerken, namazdaymış gibi ecir ve sevap kazanır.” Yani, namaz kılmıyor ama, namazı bekliyor. Namazı beklediği esnada, namazdaymış gibi sevap

kazanır. Kendi başınıza otursanız, zikir ve fikir ile meşgul olsanız sırf namazı bekleseniz dahî, sevabı var. Bir de bunların üstüne ayrıca Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadis-i şeriflerinin okunması da zamanın ilim ve irfanla değerlendirilmesi oluyor. Bu bakımdan, onun sevabı kat kat daha fazla oluyor. Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretleri, ilme, ilim öğrenmeğe, ilim öğretmeğe, ilim dinlemeğe çok büyük sevaplar veriyor.

b. Şehide Verilen Mükâfâtlar

İzah edeceğim hadis-i şerif şehidler hakkında. Malum; İslâm dini Allah yolunda canını feda eden şehitlerin derecesinin çok yüksek olduğunu, çok açık olarak Kur'an-ı Kerim'de ve hadis-i şeriflerde bizlere bildirmiş. Her müslüman, Allah'ın rızasını kazanmak için, her türlü çalışmayı yapacak; ibadet edecek, zahmet edecek, gayret edecek. Malî bakımdan, masraf edecek. Daha da gerekirse, Allah yolunda en kıymetli varlığı olan canını da verecek. Bu canını verene, şehit deniliyor ve mertebesi son derece yüksek oluyor. Mükâfatı çok büyük oluyor.

Ahmed ibn-i Hanbel'in rivâyet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyuruyor:¹

يُعْطَى الشَّهِيدُ سِتَّ خِصَالٍ عِنْدَ أَوَّلِ قَطْرَةٍ مِنْ دَمِهِ
يُكْفَرُ عَنْهُ كُلُّ خَطِيئَةٍ وَيُرَى مَقْعَدَهُ مِنَ الْجَنَّةِ
وَيُزَوِّجُ مِنَ الْحُورِ الْعِينِ وَيُؤَمِّنُ مِنَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ
وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَيُحَلِّي حُلَّةَ الْإِيمَانِ

(حم. وابن سعد عن قيس الجذامي)

RE. 512/4 (*Yu'ta's-şehîdü sitte hisàlin*) Şehide altı meziyet verilir. *İnde evveli katretin min demihî*) “Kanının ilk damlası yere damladığı zaman, bu mükâfatlar kesinleşir:

1. (*Yükefferu anhü küllü hatîetin*) Bütün günahları affolunur.” Beşer ya. Şehid oluncaya kadar bir ömür sürdü. Hataları, kusurları vardı. Bütün hataları silinir, affolur, bir...

2. (*Ve yürâ mak'adahû mine'l-cenneh*) “Cennetteki oturacağı mevkii, makamı gösterilir.” Cenneti, cennetteki köşkleri görür hemen. Artık o kanının damlasının acısı ona gelmez; cenneti gördüğü için, son derece bahtiyar olur. İkincisi bu...

3. (*Yüzevecü mine'l-hûri'l-în*) “Hûrilerle evlendirilir.” *El-hûri'l-în* ne demek? İri gözlü

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.200, no:17818; İbn-i Sa'd, *Tabakâtü'lKübârâ*, c.VII, s.426; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VII, s.143, no:642; Kays el-Cüzâmî RA'dan.

Mecmaü'z-Zevâid, c.V, s.533, no:9517; *Kenzü'l-Ummâl*, c.IV, s.705, no:11152; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIV, s.160, no:26868.

ve gözlerinin akı gayet ak, karası gayet kara, kirpikleri gayet uzun, gözleri gayet güzel huriler demek. Onlarla evlendirilir; üç...

4. (*Ve yüemmenü mine'l-fezai'l-ekber*) “Mahşer gününün büyük korkularından, heyecan ve telâşlarından emniyete alınır. Hiç onları görmez.” Çünkü şehid...

5. (*Ve min azâbi'l-kabr*) “Kabirde de azap görmez.” Kabir azabı da haktır. Çünkü mahşer yerine varıncaya kadar, kabirde yattığı müddetçe insan kabirde de azap çekecek. Mü'minlerden bile olsa...

6. (*Ve yuhallâ hullete'l-îmân*) “Kendisine cennette, en büyük şereflerden birisi olan iman elbisesi, iman hulleleri giydirilir. Böyle cennet libaslarıyla şereflenir.”

1. (*Yukefferu anhü küllü hatîetin*) “Tüm günahları, bütün hatâları, affolunur. Bütün suçları bağışlanır.”

Şehidliğin mükâfatı bu! Evet! Hayatında eksikleri kusurları vardı ama, canını verdi Allah yolunda, şehid oldu. Tüm günahları affolundu.

Dinimizde bir enteresan nokta daha var: Deniz şehidlerinin mükâfatı daha büyüktür. Karada yapılan savaşta şehid olanla, denizde yapılan savaşta şehid olan arasında fark var ve denizde şehit olanın sevabı iki misli. Hepsi büyük, hepsi kıymetli. Şehitlerin mükâfatlarını göreceğiz. Ama, denizdeki mükâfat daha büyük.

Bu teşvik müslümanların, denizlere açılması, denizciliğe önem vermesi, denizleri ihmal et-

memesi, denizlerin tehlikelerinden korkmaması gerektiğini gösteren bir işaret. İki misli.

Avustralya'ya geldiğim zaman düşündüm ki, 1790 yılında Kaptan Cook buralara gelmiş. Daha önce gelenler olmuş ama ne olduğunu bilmemişler; gelmişler, görmüşler, gitmişler. Kuzeydeki ağaçsız çöl kısımları görmüşler. Yeni bir kıta olduğunu anlayamamışlar. İlk gören Avrupalının kim olduğu bilinmiyor. Hollandalı kaptan William Jansız, ya da bir İspanyol denizcisi olduğu sanılıyor. O da geçmiş gitmiş. Sonraki 50 yıl içinde Hollandalılar çıplak batı bölgesiyle kuzey kıyılarını dolaşmışlar. Asıl gören Kaptan Cook. Gelmiş pasifik sahillerini gezmiş, vs.

Aynı zamanda, yani 1790 yılında İngiltere'ye koca bir kıt'ayı dünyanın kıt'alarından bir kıt'ayı kazandırmış. Bir deniz seferi kraliçeye, İngiliz devletine koca bir kıt'ayı kazandırmış oluyor. Ne büyük, bitmez tükenmez bir servet ve gelir kaynağı elde edilmiş oluyor.

Bir atasözü var:

“—Yatan arslandan, gezen tilki daha yeğdir.” derler.

Yani, hareketin, gezmenin, araştırmamanın, çalışmanın mükâfatını görmüş oluyorlar. Bilimsel araştırmamanın mükâfatı çok büyük... Keşke müslümanlar denize çok önem verselerdi de, kara kuvvetlerinden çok daha fazla ve çok daha güçlü deniz kuvvetleri olsaydı.

Malûm; Osmanlı devleti, bir kara devletiydi.

Birinci Cihan Harbi başladığı zaman, Almanya da bir kara devletiydi. Bizi Almanya'yla birlikte, Enver Paşa harbe sokmuş. İki kara devleti; fakat denizlere, çevreye hakim olan devletler, sonunda galip gelmişler.

Denizciliğe dinimiz önem vermiş ama, müslümanlar işaretleri alamamışlar. Hadisi okuyunca, hadisten işareti alınca ona göre sevabı daha çok olan şeye koşturması, gayret etmesi lâzım.

Maalesef ya dinimizin bilgilerini iyi bilmiyoruz, ya da dinlediğimiz zaman uygulamayı, ihlasla, samimiyetle, dikkatle, itina ile yapmıyoruz. “Madem Rabbimiz böyle buyurmuş, bir hikmeti vardır” demiyoruz.

Ben kendimden misl olarak anlatayım: Kurban Bayramı'nda, kasap gelecek kurbanımızı kesecek; söz vermiş babama...

“–Bir iki keseceğim yerler var, önceden söz vermiştim, onları keser kesmez hemen size gelirim!” demiş.

Bayram namazını kıldık, geldik eve kasap gelecek diye bekliyoruz, uğraşıyoruz, telşlanıyoruz. Dokuz oldu, yok. On oldu, on buçuk oldu, yok. Bayram günü de herkes kahvaltı bile etmemiş oluyor; “Kurban etiyle bayram edeceğiz!” diye. Anladık ki gelmeyecek kasap. Biz de yedi kardeşiz. Beş tane erkek kardeş ve babamız var. Ağabeyim muzip, biraz şakacı.

“–Baba!” dedi; “Kasap gelmeyecek, seni atlatmış. Yani, söz vermiş ama gelmeyecek. Bunu biz keseceğiz. Sen bizim byğmzsn,

buyur! Al eline bıçağı, bize nasıl kesileceğini göster!” dedi.

Babam selâmetlik, boynunu büktü:

“—Çok doğru söylüyorsun evlâdım, ama yapamam!” dedi.

Boynunu büktü, elini kaldırdı, pes dedi yani. Kabul etti, tamam! dedi.

Ağabeyim muzip, gene sataşacak yer arıyor. Büyük ağabeyime yapıştı bu sefer:

“—Ağabey bu sefer vazife senin!” dedi. O da:

“—Ben de yapamayacağım” dedi.

Ondan sonra da kendisi geliyor. Bu sefer, biz yüklendik ona:

“—Haydi!” dedik; “Sıra sana geldi, sen yap!”

“—Vallahi ben sağa sola yaptırttım hep; ben de yapamayacağım.” dedi.

Benden büyük bir rahmetli ağabeyim vardı, ona geldi sıra; ben hissediyorum, sıra bana geliyor. Onun arkasında ben varım. Dizlerimin bağı çözüldü, dermanım kesildi. Rahmetli, “Ben de kesemem!” deyince, bu sefer bana geldi sıra.

“—Haydi sen kes!” dediler.

Ben de üniversite talebesiyim, daha mezun bile olmamışım. Aslında kesebilirim ama, hiç yapmamışız bu işi. Tavuk bile kesmemişiz. Benim ayağım titredi, herhalde benzim sarardı soldu, nefesim tıkanacak gibi oldum. Dedim ki:

“—Rasûlüllah Efendimiz kurban kesmiş mi? Kitaplardan okuyoruz ki, kesmiş. Rasûlüllah

Efendimiz mi daha yüksek ahlâklı, daha çok merhametli; bir başkası mı? Elbette Rasûlüllah Efendimiz Raûfün Rahîm...”

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ

(التوبة: ١٢٨)

(*Lekad câeküm rasûlün min enfüsiküm azîz, aleyhi mâ anittüm harîsun aleyküm bi'l-mü'minîne raûfün rahîm.*) [And olsun, size kendinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O size çok düşkün, mü'minlere karşı çok şefkatlidir, merhametlidir.] (Tevbe, 9/128) ayet-i kerimesiyle, merhametinin çok yüksek olduğu belli olan, nurlu, server-i kâinat, mübarek... Ama kurban kesmiş.

Demek ki müslümanın kurban kesmeyi öğrenmesi lâzım! Çünkü hayatın çeşitli halleri, sıkıntısı olur; elini makineye kaptırır, trafik kazası olur... Arabanın içinden adam çıkartması lâzım. Kan görünce bayılmaması lâzım, metîn olması lâzım! Hayatta bin bir türlü olayla karşılaşacak. Efendimiz madem yapmış, bizim de yapmayı öğrenmemiz lâzım!” diye düşündüm.

“—Ben yapacağım!” dedim.

Herkes bana böyle kahraman gibi bakıyor.

“—Vay! Herkes yapmam dedi, yapmam dedi; ben yaparım dedim. Madem, Peygamber Efendimiz yapmış, yapmamız lâzım.”

Evet, elim ayağım titriyordu ama “*Bi’smi’llâhi allâhu ekber!*” deyip kurbanı kestim.

Muhterem kardeşlerim! Kabağı sevmiyordum ben... Ama Peygamber Efendimiz kabağı çok sever diye bir hadis okuduk. Ondan sonra zorladım kendimi, güzelmiş! Çok seviyorum şimdi.

“—Olsa da, kabak tatlısı yesem, yapın bakalım!” diye bazen zorluyorum.

Demek ki, insanın zevkleri değişiyor. Yapamayacağını sandığı şeyler değişiyor. Ölçümüz ne? Kimden ders alacağız? Kimden işareti, nasihati alacağız? Allah’ın kitabından, ya da Rasûlüllah’ın sünnetinden... Efendimiz neyi işaret etmişse, can kulağı ile dinleyip, yapmamız lâzım!

Denize önem vermiş. Biz de denize önem vermeliyiz. Denizler dünyanın kaçta kaçını kaplıyormuş? Beşte dördünü mü? Yani, büyük bir miktar... Rakamları unuttum ama daha denizlerin servetleri yağmalanmamış durumda. Denizlerin üstleri, dağlar, kıt’alarla kaplı ama kim bilir denizlerin altında ne servetler var? Kendi kıyılarımızın servetlerini kaptırıyoruz başkalarına... Gemiler batmış, dalgıçlar dalıyor, gemileri buluyorlar, içindekileri çıkarıyorlar, alıyorlar, tarihî eser diye götürüyorlar. Daha bizim denizcilikten haberimiz bile yok.

En sevdiğimiz Rasûlüllah’a uyup, dinimizin emirlerine göre, yani en çok sevap kazanılacak şey neyse, ona göre yapmağa çalışmamız lâzım. Bu bir ana fikir olarak hatırınızda olsun! Şimdi,

şehidin mükâfatlarını anlatırken, bu konu çıktı karşımıza.

“Şehide altı büyük mükâfat verilir” dedi Peygamber SAS Efendimiz. Daha ilk damlası damlarken yere, evvelâ bütün günahları affolunur.

Deniliyor ki, İmam Nevevî'nin, *Riyâzü's-Sâlihîn* isimli hadis kitabının şerhinde: Günahları affolunur, silinir, sorgu sual olmaz ama, kul hakları sorulur. Yani, birisinin hakkını almış, malını, mülkünü almışsa, o sorulur. Çünkü kul hakkı önemli...

Muhterem kardeşlerim, kul hakkını üzerinize geçirmeyin! Günah işlersiniz, tevbe edersiniz, Allah affeder. Ama, kul hakkı üstünüze geçerse, gideceksiniz sahibiyile helâlleşeceksiniz. Ancak o zaman affolunursunuz. Birisini gıybet etseniz, hakkı geçiyor. Onun gıyabında konuşsanız bile hakkı geçiyor. Aman kul hakkını üzerinize geçirmeyin! Kimsenin malını mülkünü nâhak yere, haksız yere yemeyin! Kimsenin hakkı geçmesin.

Allah, herkese nasıl rızkını veriyorsa, nasıl zenginlere para, mal, mülk vermişse; sana da bana da verir. Allah'tan istemeli, ama harama sapmamak, kul hakkı yememeli, yetim hakkı yememeli, elinin emeğiyle yaşamalı, geçinmeli bir insan...

Şehidin sorgusu suali yokmuş ama, kul hakkı sorulmuş. İzah ediyor ikinci madde olarak: Deniz şehidinden kul hakkı da sorulmaz. Onun mükâfatı iki misli ya! Hem mükâfatı iki misli,

hem kul hakkı da sorulmaz ondan. Amerika'ya gitmiştik de, orada *Riyâzü's-Sâlihîn*'in şerhini böyle bir camide okurken, Arapçasında, bu mesele açılmıştı. Orada okumuştuk. Demek ki, günahları affoluyor şehidin. İkincisi;

2. (*Ve yürâ mak'adehû mine'l-cenneti*)
“Cennetteki durağını,

konağını, Allah gösteriyor.” Perdeler açılır kaldırılır:

“—İşte Cennet! İşte köşkler! İşte senin konakların! Senin durakların, yerlerin, mekânların, makamların!” diye, hemen gösterilir.

Daha kanı yere damlarken, günahları silinir! Cennetteki nimetler gözünün önüne getirilir, hemen. Ölüm korkusu, telaşı, ızdırabı, kabir korkusu, azabı, öteki insanlara olan sıkıntıların hiçbiri yok. Cennetteki yeri gösterilir.

3. (*Ve yüzevicü mine'l-hûri'l-în*) “Cennet hûrîleri ile evlendirilir.” Cennet hûrîlerinin olduğu, Kur'an-ı Kerim'le sabit. Müslümanlara mükâfat olarak verileceği bildiriliyor. Onlar öyle mükemmel, öyle güzel, öyle kıymetli yaratıklar ki... Diyor ki Peygamber Efendimiz:

“—Bir tanesi şu serçe parmağını dünyadaki insanlara gösterseydi, sadece serçe parmağını, bütün dünya nura gark olurdu!” Öyle parlak, öyle nurlu, öyle güzel, öyle mübarek. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin ikramı.

Derhal hurilerle nikâhlanır, işi tamam olur. Yani, bir insana rüyasında kendisine nasip olan

hûrîyi göstermiş de Allah, dünyaya bakacak hâli kalmamış. “Aman, bir an evvel ölsem de, şuna kavuşsam!” diye, aklı başından uçmuş, gitmiş. Böyle olduğu anlaşılıyor.

4. (*Ve yüemmenü mine’l-fezai’l-ekber*) Ve kıyamet günü, herkes korkudan tir tir titrerken, peygamberler bile birçok şeye üzülmüşken, o, korkudan uzak, emin olur. Hiç korku yok, telaş yok.

Peygamberler bile korkacaklar. Peygamberlere insanlar gidecekler, yalvaracaklar yakaracaklar. Kıyamet gününün dehşeti çok olacak. Beklemesi de uzun olacak. Elli bin yıl bekleşecek insanlar. Bekleyiş canlarına tak diyecek, çok büyük telâşlar olacak. O zaman, “Hesap bir an önce görülsün de, hesaplar görüldükten sonra, ehl-i cennet cennete gitsin filân” diye

mırıldanmalar, istekler belirecek. Peygamberleri dolaşacaklar da, her peygamber diyecek ki:

“—Benim bugün söz söyleyecek cesaretim yok!” diyecek, susacak. “Benim bir hatam, bir kusurum var.” diyecek.

Âdem atamız diyecek ki:

“—Ben Cennette, Allah’ın yeme dediği meyveyi yedim. Şu anda bir şey söyleyecek durumda değilim.”

Mûsa Aleyhisselâm:

“—Ben, Mısır kavminden kavga eden iki kimseden, ayırayım derken, birisine bir yumruk vurdum kazara öldü. Onun için bir şey

diyemem.” diyecek.

Herkes bir telaş içinde, böyle mazeretler öne sürecek. Nihayet Peygamber Efendimiz secde edecek:

“—Yâ Rabbi!” diyecek ve şefaata edecek de hesap başlayacak. Mahşer gününün, telaşı, korkusu çok olacak. Allah bizi o korkulara uğrayanlardan, o korkuları çekenlerden etmesin. Şehid, bu korkuları hiç duymayacak. Böyle bir telaş duymayacak.

5. (Ve min azâbi'l-kabri) “Kabirde de, azap çekmeyecek.”

Kabir azabı var mıdır? Vardır. Hak mıdır? Haktır. Kabirde ceza ve azap vardır. Peygamber Efendimiz -Ashabı ile iki kabrin yanından geçiyorlarmış-

“Bakın! Bu iki kabirdeki iki şahıs, azap görüyorlar!” diyor. “Hem de sizin önemsemediğiniz sebeplerden dolayı, kabirde azap çekiyor. Müslüman ama, bir tanesi küçük abdestini yaparken, dikkat etmezdi. Küçük abdestini yaparken sakınmazdı, çekinmezdi. Birinin cezası ondan, ötekisi de, lâf getirir götürürdü. Onun lafını berikisine, ötekisinin lafını ötesine naklederdi. Arada laf taşıyıcılık yapıp, kavgalara sebep olduğu için azap görüyorlar” diye haber veriyorlar.

Kabirde azap haktır. Allah, bizi kabir azabına uğratmasın. Kabri cennet bahçesi olanlardan eylesin! Şehit kabirde de azap görmeyecek, ahirette te telaş görmeyecek...

6. “*Ve yuhallâ hullete’l-îman*” “Kendisine, imanı dolayısıyla,

ahiret mükâfatı, şehidlik rütbesi olarak, müstesna bir elbise ihsan ve ikram olunacak! Onu giyecek.”

Hani meselâ, diyelim ki bir erin elbisesi var; bir de paşanın, en yüksek rütbeli emirin, komutanın elbisesi var... Tabii onu görünce, omuzundaki kırmızı renkleri, elindeki esasını, alâmetlerini görünce herkes selâm duruyor. Ne kadar hürmet ediyorlar. İşte şehide böyle iman hullesi de giydirilir.

c. İlk Müslümanların Fedâkârlıkları

Muhterem kardeşlerim! İslâm merhamet dini, sevgi, hizmet, hayır, hasenat dini. İslâm’ın ana ruhu ne? Başka insanlara iyilikte, ikramda bulunmak; onların yardımına koşmak, destek olmak, iyilik yapmak, sevindirmek, yüzünü güldürmek. Yetimlere bakmak, dullara yardımcı olmak, öksüzleri yetiştirmek.

Yalnız bir de insanın düşmanları var, rakipleri var, onlar rahat durmuyorlar. Peygamber Efendimizin, peygamberlik kendisine geldiği zamandan, ömrünün sonuna kadar hayatı kâfirlerle mücadele suretiyle geçti. Meselâ: Müslümanlardan ilk ölen kimdir? Sümeyye hatundur RA... Kim öldürmüştü? Ebu Cehil öldürmüştü. Bir mızrak saplamıştı, öldürmüştü.

“—Sen misin müslüman olan, sen misin Muhammed’e inanan, Muhammed’i seven?”

“—Evet benim! Seviyorum.”

Bir âciz kadına el kalkar mı? Yani, inancından dolayı insan böyle bir muameleye uğratılır mı? Böyle başlamıştı. Tabii, böyle insanlarla da mücadele gerekiyor.

Müslüman pısrık değildir. “Müslüman canını, malını korumak için çarpışır da ölürse, malını korumak için bile çarpışırken ölse, bu mal sevgisinden değildir; hak yerini bulsun, haksızlık olmasın diyedir; o da şehiddir.” diyor, Peygamber Efendimiz.

Ben bunun böyle olduğunu bilmiyordum o hadisi okuyuncaya kadar. Şaşırırım her zaman, hep anlatırken de şaşırdığımı söylerim. Dağın başında bir eşkiya yolunu kesse,

“—Al paraları! Benim canım serbest olsun.” demese; çarpışsa, ölse, şehid oluyor müslüman. Önemli olduğu için söylüyorum.

Demek ki malın korunması, canın korunması mühim olduğu için, uğrunda mücadele gerekebiliyor. Sen ne kadar merhametli olsan, iyi niyetli olsan, temiz kalpli olsan, kötüler olabiliyor. Saldırganlar olabiliyor. Öyleyse cihad gerekebiliyor. Dine hücum edenler, peygambere hücum edenler, Allah’ın sevmediği işleri yapan zalimler olabiliyor. Onun için, savaş olabiliyor, savaşta da ölmek mümkün. Ölmek rütbelerin en yükseği...

Diyor ki, Peygamber SAS Efendimiz:

“Bir insanın kalbinde, şehid olma arzusu olacak! Ama şehid olma arzusu varken, “Ya Rabbi! Benim senin yolunda canım bile feda olsun, onu bile veririm” diye, arzudayken yatağında bile

ölse şehid sevabıdır.” Kalp rahatsızlığı geldi, yattı, başına insanlar toplandılar.

“—Eşhedü en lâ ilâhe illa’llah, ve eşhedü enne muhammeden abdühû ve rasûlühü.” dedi.

“—İnnâ li’llâhi ve innâ ileyhi râciûn. Sizlere ömür, vefat ediverdi.”

Şehid sevabı alır. Neden? Kalbinde, şehid olma niyeti ve arzusu vardı da ondan. Peygamber Efendimiz böyle buyuruyor. Yani, kalbinde o niyet oldu mu, yatağında ölse bile, Allah onu şehidlerin mertebesine yükseltir. Ama içinde bu heves, bu arzu olmadı mı, münafık olarak ölür diyor.

Anlayın ki, müslüman nasıl olacak? Canını verecek kadar, dinine bağlı olacak. Canını da verme arzusu daima içinde mevcut olacak. Anlayın müslümanlık ne yücedir! Allah’ın yoluna bağlılığımızı, Allah’ı ne kadar sevdiğimizi, bu şeylerden anlayın.

Diyor ki Peygamber Efendimiz bir hadis-i şerifinde:

“—Allah’ın seni ne kadar sevdiğini merak eder misin?”

Herkes merak eder. Acaba Allah beni seviyor mu, sevmiyor mu? Ne kadar seviyor? Acaba, Allah’ın sevgili kulu muyum, değil miyim? Efendimiz, bunun için bir ölçü veriyor. Diyor ki:

“—Sen değerini bilmek istiyorsan, senin yanında Allah’ın kıymeti ne kadar onu ölç!”

Senin yanında Allah’ın kıymeti ne kadar? Ölç bakalım! Allah’ın kıymeti var mı, senin

yanında? Allah'ın kitabının kıymeti var mı? Dininin, peygamberinin, hükmünün kıymeti var mı? O'na destek oluşun senin ne ölçüde? Oradan belli olur.

Millet, din gidiyor, iman gidiyor, İslâm gidiyor. Dini unutuyor, imanı, ahireti unutuyor “gık” demiyor. Komşu köyün öküzü gelip, bu köyün merasında otlayacak oldu mu, herkes silahlanıyor, iki köy kapışıyor. Yani, bir otlaktaki mera için, iki tane öküz hatırına, silahlar patlıyor, adamlar ölüyor, iki köy halkı birbirine giriyor.

Nerede kaldı müslümanlık? Allah için hiçbir çalışma yok. İki tutam ot için, iki tane boynuzlu öküz için, iki köy halkı birbirine giriyor.

Senin Allah'ın dinine bakış açın, senin Allah'ın dinine bağlılık kuvvetin, senin Allah için fedakârlık yapma gücün, Allah'ın seni ne kadar sevdiğinin ölçüsü! Sen ne kadar sevi-yorsan, O da o kadar seviyor.

Bir mübarek sahabiyi kandırdılar. Dediler ki; “—Bizim kabilemize İslâmî öğretecek kimse gönder!” Gönderilen kimseyi de, yakaladılar götürdüler, Mekke'deki müşriklere teslim ettiler. Alın size bir müslüman; kandırdık, getirdik, bunu işkenceyle öldürün! Bedir harbindeki kayıplarımızın intikamını alın! Ona soruyor birisi, diyor ki:

“—Bak gördün mü işte! Müslüman oldun, ailenden ayrıldın, çoluk çocuğundan ayrıldın, şimdi sana işkence edeceğiz, biraz sonra da öldüreceğiz. Bak gördün mü, müslüman

olduğun için başına neler geldi. Hiç müslüman olmasaydın, sen de evinde rahat yaşasaydın, sıcacık yuvanda otursaydın, Muhammed bizim elimizde olsaydı, Muhammed sadece senin yerine bizim elimizde olsaydı...” Bu sırada sahabi dikleşiyor, diyor ki: “—Lâ vallâhi, değil onun sizin elinize düşmesini, ayağına diken batmasını istemezdim. Muhammed’in SAS ayağına diken batmasını istemem. Benim gibi binlerce can onun yoluna feda olsun!” Rasûlüllah ile konuşurken öyle konuşurlardı:²

فِدَاكَ أَبِي وَأُمِّي

(*Fidâke ebî ve ümmî*) derlerdi. Hitapları böyleydi. Ne demek?

“—Annem, babam sana feda olsun ey Allah’ın Rasûlü!”

² Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1541, no:3968; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.II, s.184, no:2836; Ebû Mûsâ el-Eş’arî RA’dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.686, no:990; Neseî, *Sünen*, c.V, s.10, no:2440; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.152, no:21389; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.VII, s.85, no:34386; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.12, no:617; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.X, s.27, no:19597; Ebû Zer RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.VI, s.185, no:3496; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.335, no:8407; Abdü’r-Rezzak, *Musanef*, c.VII, s.158, no:12611 ve 12612; Ebû Hüreyre RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.49, no:1932; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.186, no:12961; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VII, s.260; Enes ibn-i Mâlik RA’dan.]

Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.I, s.421, no:556; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VI, s.281; Hz. Ali RA’dan.

Kocası ölüyor, oğlu ölüyor, Uhud harbinde erkek kardeşi ölüyor, bu sırada: “Rasûlüllah da şehidler arasında, düşmanlar öldürdüler hepsini...” diye bir haber çıkıyor. Mü’min kadınlar, Medine’den, Uhud tarafına doğru gidiyorlar. Malum; beş on kilometre mesafe var. Koşarak o tarafa doğru gidiyor da diyorlar ki:

“—Kocan öldü, oğlun öldü, erkek kardeşin öldü. Cevap veriyor:

“—Zıyanı yok... Rasûlüllah nasıl? Rasûlüllah’tan bana haber verin! O sağ mı?”

Diyorlar ki:

“—Rasûlüllah sağ!”

“—Gösterin bana!” diyor.

Gidiyor, bakıyor; Rasûlüllah sağ, selâmette el-hamdü lillâh! Diyor ki:

“—Yâ Rasûlallah! Sen sağ olduktan sonra, bana bütün

musibetler kolay gelir.”

Kocası ölmüş, çocuğu ölmüş, şehidler cenazelerini deveye yüklemiş çekip getiriyor, Medine-i Münevvere’ye doğru. Hazreti Aişe Anamız’la karşılaşıyor.

“—Bunlar ne?”

“—Birisi kocam, birisi oğlum, birisi erkek kardeşim...”

“—Ne yapıyorsun?”

“—Defnetmeğe götürüyorum. Rasûlüllah sağ ya,

kıymeti yok!” diyor.

Medine’ye doğru çektiği zaman, deve gitmiyor. Oturuyor, inat ediyor. Uhud tarafına doğru çevirdiği zaman, koşa koşa gidiyor. Bildiriyorlar Rasûlüllah’a:

“—Yâ Rasûlallah, bu devede bir acayip hal var. Şehidlerin cenazelerini Medine’ye götürmek istiyoruz, gitmiyor.”

Diyor ki:

“—Senin kocan bir söz vermiş miydi, harpten önce?”

“—Evet! Söylemişti ya Rasûlallah! ‘Ya Rabbi! Beni şu Medine’den izzetle çıkar, hor olarak geriye döndürtme tekrar. Şehid olayım senin yolunda!’ demişti.” diyor.

“—Hah, işte o duasından dolayı gelmiyor.” diyor.

Yani, evine dönmek istememiş. Çıkarken şehid olmak arzusuyla çıkmış. Onu götürüyorlar tabii Uhud’da defnediyorlar.

O mübarek hatun da diyor ki: “

“—Yâ Rasûlallah! Bunların halleri?”

“—Onlar cennetlidir.”

“—Dua et, ben de onlardan olayım! Ben de onlarla beraber cennette olayım!”

Efendimiz ona da dua ediyor.

İşte İslâm böyle yerleşmiş. O kadar düşmanla, böyle mücadele ile. Aksi halde, yeşerir miydi, gelişir miydi? İslâm böyle fedakârlıklarla

yükseldi, ilerledi. Bizim dedelerimiz de, aynı şekilde canlarını verdiler, mallarını verdiler.

Böyle fedakâr müslümanların o zihniyetleriyle bu hale geldi.

Şimdi yük senin omuzuna geldi, benim omuzuma geldi ama; senin omuzun çürük, benim omuzum çürük, dalmışız dünya zevkine...

Düştün dünya zevkine, Unuttun kıyameti...

Biz sürekli dünya telaşı peşine gidiyoruz. Allah uyanıklık versin...

Allah, kendisinin sevgisini, aşkını, muhabbetini gönlümüze yerleştirsin... Rasûlüllah Efendimizin sevgisini gönlümüze yerleştirsin...

Hayatımızı has müslümanlar olarak geçirmeye muvaffak eylesin... Hüsnü hatime ile, sâlih kimseler olarak; bahtiyar, mutlu kimseler olarak yaşayıp, şehid kimseler olarak, Allah'ın sevgili kulları olarak ruhumuzu teslim etmeyi nasip eylesin...

Bi-hürmeti sırrı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

24. 03. 1991 - Coburg Melbourne / AVUSTRAYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

